

Any II   Agost-Setembre 1945   Nos. 3-4

Redacció i Administració - Apartat 796

San José Costa Rica

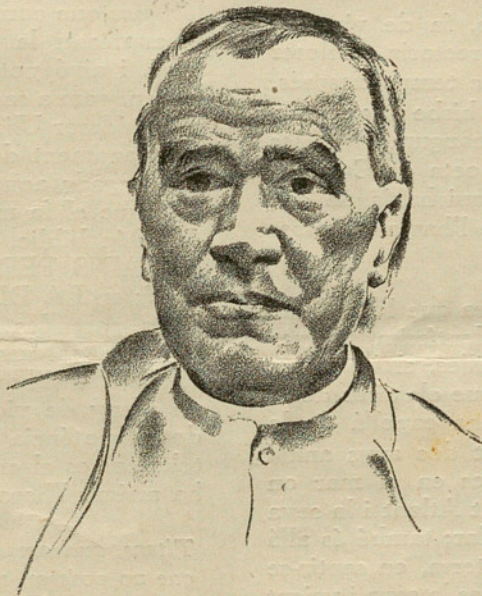
Portantveu de
Comunitat Catalana
DE
CENTRE AMERICA
I PANAMA

FULL CATALÀ

Mossen Cinto Verdaguer, poeta Nacional de Catalunya 1845-1945

FULL CATALÀ, de Costa Rica, malgrat ésser portantveu d'un grup reduït de bons catalans, no vol deixar passar debades aquesta oportunitat. Altrament seria pecat imperdonable callar davant del record de l'excels poeta que està vinculat, eternament, al nom i a la vida de Catalunya.

Voliem anticipar-nos, però, degut a causes estranyes a la nostra voluntat, hem hagut de posposar aquest homenatge des del nostre periòdic, així com l'acte o actes, que celebrarem en honor al nostre estimat poeta, en el Teatre Nacional, en el Col·legi Superior de Senyorettes i en el Liceu de Costa Rica. Som d'aquells que creiem que no es fer pàtria usar llacets i cantar el Virolai amb intenció mes o menys acceptable. Mai no hem estat dels que blasmen a hores determinades usant colors i banderes, que si son estimats pel que representen, son inoportuns en certs moments. La qüestió de pàtria es cosa de sentiment. Sense caure en les incomprensions d'un nacionalisme enragé, posem les coses de la terra nostrada pel cim de les dels altres països senzillament perquè aquelles es troben amarades de trossos de la nostra vida i unides arecords que són essència nostra. La mare, el pare, els germans, els fills, els amics, tot està unit a les muntanyes, al cel, al mar, a les valls, als rius, a les ciutats, i, quan lluny d'ells contemplem així en altres llocs, sense poguer fer-hi mes, no ho veiem en sí sinó comparant-ho tot a el nostre. Vetaqui que aquesta serralada s'assembla a la de les Alberes; aquesta badia, a la de Roses, aquesta vall, a l'Empordà; aquesta cara, a la d'en Moreu, ... i sentim, a totes hores l'enyorament que ens fa posposar el present a un futur propi de la nostra pàtria:

*Camí d'escuma blanca
vull veure rera meu;
camí que'm porti
als llocs per mi enyorats:
a la muntanya
que tant vaig caminar
i a la badia,*

*clos estimat d'un dia,
que encar que resta lluny
es amb mi sempre..!*

Però per sobre de tot, el que honorem amb mes amor després de Déu, i dels pares, es la llengua, primers arpegis divinals que acaronaren les nostres oïdes i que posaren a les regions dels immortals els nostres poetes, i pel cim de tots, l'estimadíssim Mossen Cinto Verdaguer.

Mossén Cinto fou poeta per la força del destí. Neixí poeta, i malgrat haver nascut—Virgili de la nostra Catalunya— en un ambient migrat, ell sabé fer-se un món espiritual que no era mes que una creació de la seva ment privilegiada, que li portá coronas de llorer, mes ai, també d'espines.

Folgueroles fou sa pàtria petita. Poblet a uns cinc kilòmetres de Vic. Els seus pares eren pagesos sense cabals. Aná a l'escola del poble a collir els primer brots de l'arbre de la saviesa, després... Sent, d'adolescent, la febre de Sant Francesc i vol fer-se frare, pero dificultats de localització fan que no pugui fer-s'en. D'haver reeixit, Guatemala hauria recollit part de la fruterada de l'arbre del cor del poeta, i, altra hauria estat la seva obra. Ingressa al seminari de Vic, i, desde el seu poble, havia de fer, cada dia, els cinc kilòmetres d'anada i els altres de tornada. Per ajudar-se, es lloga al Mas de Can Tona, prop de Sant Martí de Riudeperes. Allá barreja els seus estudis eclesiàstics, amb les feines

